

de der kunne behandles. Det er jo nemlig bestemt i Loven, at der skal tilflyde Opholds-kommunen sydlige Oplysninger fra de andelsberettigede Kommuner, og hvis man lod det blive Næringskommunen, der fastsatte Skatten, vilde det give Anledning til Stridigheder mellem Kommunalbestyrelserne eller Overligningsmyndighederne, hvilke sidste vilde faa et overordentlig vanskeligt Arbejde og have Besvær med at træffe ensartede Afgørelser. Derfor er det vistnok for en stor Del disse Betragtninger, der bevirke, at Regeringen holder paa, at det bliver Opholdskommunen.

Det forekommer mig, at der fra ærede Medlemmer lød noget, som lod forstaa, at det særlig var de Kjøbenhavnske Forretninger, der spredte sig ud i Provinsbyerne, man havde noget imod. Dette kan jeg godt forstaa for de Kommuner's Vedkommende hvor man mærker noget saadant, men noget lignende sker jo dog ogsaa her i Kjøbenhavn. Det er ikke ubetydelige Forretninger her, der ere etablerede af Folk, der have Ophold og tillige Næring i andre Kommuner. Der er f. Eks. mange Tærnstøberier, der drive store Forretninger i Kjøbenhavn med Varer, som de fabrikere i Provinsbyerne og sende herind. Der er ogsaa store Maskinfabrikanter, der have Filtaler herinde, og lige saa Tobaksfabrikanter, Sæbefabrikanter, Vinhandlere o. s. v., som vist alle gøre ganske gode Forretninger herinde. Jeg har lagt Mærke til, at der endogaa i den sidste Tid er kommet en stor Guldsmedebutik, hvis Indehaver jeg med temmelig Sikkerhed tror har sit Ophold i Provinfen. Det har jeg ikke hørt nogen i Kjøbenhavn beklage sig det allerfjerneste over. Det er noget, man finder at være naturligt, og noget, der ikke kan gøres noget ved. Men overdrives det ude i Provinsbyerne, have Kommunerne naturligvis nogen Grund til at beklage sig, ihvorvel det er lovligt fra de vedkommendes Side. Det er jo netop paa noget saadant, at dette Lovforslag skulde ændre, saa at de Beklagelser for en stor Del vilde høre op. Maaske vilde de ikke aldeles forsvinde, men at der vil hødes betydelig derpaa, hvis Lovforslaget gennemføres, tvivler jeg ikke om. Hvorledes Ståttebeløbene skulle fordeles, i hvilket Procentforhold, skal jeg ikke komme ind paa nu. Det vil vistnok koste lange Forhandlinger og meget Besvær at blive enig om.

Med Hensyn til Aktieselskaber forekommer det mig, at de ikke blive saa vel omtalte, det vil sige, som om de gjorde noget, der var mindre vel gjort. Jeg tror nu, at Aktieselskaber have gjort meget godt herhjemme hos os og gøre det den Dag i Dag og

sikkert ogsaa ville vedblive med det. Der er udrettet Ting herhjemme, ved at Folk have kunnet slutte sig sammen, som sikkert ikke vilde være blevne gjort, hvis de ikke havde haft Lov dertil. Nu at lægge dem Hindringer i Vejen, synes jeg derfor man skulde betænke sig meget paa, og at sætte dem op i en Skat af 4 pCt. af deres Udbytte, vil sikkert være temmelig håardt. Jeg vil derfor haabe, at det kun er noget, der er udtalt for at kunne have noget at saa af paa, naar det kommer til Stykket. Det forekommer mig, at en meget lavere pCt. vilde kunne gøre det, naar man endelig vil gaa til en Uretfærdighed, thi en Uretfærdighed er det. Der er sagt om Bygningsstylden, at det er en Konfiskation af Ejendommen, og det kan man ogsaa med en vis Ret sige, men med samme Ret kan man sige, at en Afgift af Aktiendbyttet er en Konfiskation af en Del af de Kapitaler, som Folk i sin Tid i god Tro og maaske i mange Tilfælde ogsaa for at gøre noget godt, have udgivet.

Jeg skal ikke trække Forhandlingen længe ud, men der er et Par enkelte Punkter i Loven, som jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa. Jeg vil da med Hensyn til § 19 tillade mig at spørge den højtærede Minister om en Ting. § 19 handler jo om, hvorledes man skal udfinde Nettoindtægten, og saa siges der, at Nettoindtægten skal bestemmes „efter Grundsætningerne i Lov om Reglerne for Udskrivning af Indkomstskat af 2den Juli 1870 § 2.“ Men i det Lovforslag, som forelaa i Fjor, var der paa dette Sted føjet til „at rimelige Beløb, der aarlig og regelmæssig afskrives eller henlægges for Værdiforringelse ved Brug af Maskiner eller andet Driftsinventar og Skibe, kunne fradrages Indtægten.“ Jeg ønskede gerne at vide, om denne Bestemmelse er tagen hørt, fordi man ikke vil tillade det, den indeholdt, eller om den er bortfalden, fordi den i og for sig er en naturlig Ting, noget, der falder af sig selv, og en rimelig Følge af Loven af 2den Juli 1870. Om den endelig maaske skal optages i den Vejledning, som Indenrigsministeren skal udstikke til Brug ved en saadan Ansættelse, det antager jeg er rimeligt, og jeg skulde nødig tro, det forholdt sig anderledes, thi derjom der ikke foretages noget som det, der den Gang var foreslaaet, saa vilde man jo tvinge Folk til at gøre noget aldeles urigtigt. En Mand bør jo afskrive paa sin Ejendom det, den mister i Værdi i Aarets Løb, ellers gør han en fejl Status op. Det er jo ogsaa en Regel i vor Ståtteberegning, at forbrugt Kapital ikke skal beskattes, men naar man forbruger sine Maskiner, det, som man har sat Kapital i, saa